

Dr Maria Kola-Bezka

Katedra Integracji Europejskiej i Studiów Regionalnych
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Przyczynek do rozważań o przedsiębiorczości polskich regionów

WPROWADZENIE

Jednym z ważniejszych czynników współczesnego procesu rozwoju regionów jest przedsiębiorczość. Siła oddziaływania tego czynnika jest jednak zróżnicowana przestrzennie, co może powodować utrzymywanie się dużych, a niekiedy nawet rosnących dysproporcji rozwojowych pomiędzy regionami.

W Polsce pomimo prowadzenia działań na rzecz zmniejszania dysproporcji rozwojowych między regionami (m.in. w ramach polityki spójności UE), opóźnień części województw są wciąż bardzo widoczne. Ich przezwyciężenie wymaga m.in. znacznego przyspieszenia rozwoju przedsiębiorczości. Niezbędne jest więc rozpoznanie istniejącej sytuacji w zakresie poziomu rozwoju przedsiębiorczości polskich regionów oraz identyfikacja tendencji i prawidłowości rządzących zmianami zachodzącymi w tym obszarze. Zrealizowanie tego celu wymaga w pierwszej kolejności opracowania metodyki określania poziomu i dynamiki rozwoju przedsiębiorczości regionalnej.

Celem opracowania jest zdefiniowanie pojęcia przedsiębiorczości regionalnej oraz rozpoznanie istniejącej sytuacji w zakresie zróżnicowania rozwoju przedsiębiorczości poszczególnych województw w Polsce. Wiedza ta może posłużyć jako punkt wyjścia dla działań mających na celu przezwyciężanie deficytu przedsiębiorczości, zmniejszanie istniejących dysproporcji międzyregionalnych i osiągnięcie pożądanego z punktu widzenia integracji europejskiej poziomu spójności społeczno-gospodarczej.

Złożony, wieloaspektowy charakter kategorii przedsiębiorczości regionalnej i jej rozwoju powoduje, że ocena tego rozwoju powinna uwzględniać wiele cech jednocześnie. Realizując zadanie badawcze wykorzystano więc jedną z metod wielowymiarowej analizy porównawczej.

POJĘCIE PRZEDSIĘBIORCZOŚCI REGIONALNEJ

Pojęcie przedsiębiorczości przez dziesiątki lat utożsamiane było z osobą przedsiębiorcy i przedsiębiorstwem, i podobnie jak przedsiębiorca i przedsiębiorstwo,

nie miało i nie ma ono jednej powszechnie przyjętej definicji. W ostatnich latach, ze względu na rosnące znaczenie na arenie światowej jednostek ekonomiczno-przestrzennych, jakimi są regiony, wiele pojęć utożsamianych z przedsiębiorstwem zaczęto analizować w odniesieniu właśnie do regionów. Można wśród nich wymienić chociażby konkurencyjność czy innowacyjność. Takim pojęciem stała się również przedsiębiorczość.

Według P.F. Druckera przedsiębiorczość należy postrzegać nie tylko jako cechę przedsiębiorców, przedsiębiorstw i organizacji gospodarczych [Drucker, 2004, s. 26–27]. Przedsiębiorczość może mieć nie tylko charakter indywidualny czy zbiorowy (w pierwszym przypadku jest ona cechą pojedynczych osób związanych z przedsiębiorstwem, a w drugim – cechą przedsiębiorstwa jako całości), ale może być również analizowana w skali makro. Makroprzedsiębiorczość charakteryzuje całe społeczeństwo, cały region lub nawet kraj. Można ją rozumieć jako całokształt okoliczności ekonomicznych, społecznych, prawnych, politycznych oraz osobowościowych sprzyjających postawom przedsiębiorczym [Sudoł, 2006, s. 27, 32].

Wieloaspektowy charakter kategorii makroprzedsiębiorczości powoduje, że definiując pojęcie przedsiębiorczości regionalnej należy brać pod uwagę różne grupy uwarunkowań, które ją tworzą. Składają się na nie: uwarunkowania ekonomiczne, uwarunkowania rozwoju postaw przedsiębiorczych mieszkańców regionu, uwarunkowania prawno-instytucjonalne oraz uwarunkowania funkcjonowania i rozwoju instytucji otoczenia biznesu i przedsiębiorczości akademickiej.

Uwarunkowania ekonomiczne związane są przede wszystkim z efektami gospodarowania w regionach, które znajdują odzwierciedlenie w rachunkach regionalnych (tzn. w produkcie krajowym brutto i wartości dodanej brutto).

Postawy przedsiębiorcze pojedynczych osób wyróżniają się aktywnością i dynamizmem, innowacyjnością, poszukiwaniem zmian i reagowaniem na nie, postrzeganiem szans i ich wykorzystywaniem oraz gotowością do podejmowania ryzyka, której głównym motywem działania jest pomnażanie kapitału [Kraśnicka, 1999, s. 103]. Przedsiębiorczość indywidualna to także gotowość do podejmowania oraz twórczego rozwiązywania problemów, umiejętność wykorzystywania pojawiających się nowych możliwości i elastycznego przystosowania się do zmieniających się warunków [Buczkowski, Marek, 1998, s. 27–28]. Oprócz wymiaru czynnościowego przedsiębiorczości wskazać można jej wymiar atrybutowy. J.A.F. Stoner dostrzega, że umiejętnościom przedsiębiorców w zakresie wykorzystania czynników produkcji do wytwarzania nowych wyrobów i usług towarzyszą pewne czynniki psychologiczne i socjologiczne. Można wśród nich wymienić: dużą potrzebę osiągnięć, chęć „bycia panem swojego losu”, skłonność do ryzyka, tolerowanie niepewności, skłonność do rywalizacji i potrzeba jej przejawiania, pragnienie awansu i uznania [Stoner, Freeman, Gilbert, 2001, s. 174–175]. A.A. Gibb określa przedsiębiorcę jako osobę o takich

cechach charakteru, jak: „inicjatywa, silna zdolność przekonywania, raczej umiarkowana niż wysoka skłonność do podejmowania ryzyka, elastyczność, kreatywność, niezależność/autonomia, zdolność rozwiązywania problemów, potrzeba osiągnięć, wyobraźnia, wysokie przekonanie o kontroli własnego przeznaczenia, przywództwo, umiejętność ciężkiej pracy” [Gibb, 1990, s. 38].

Zarówno wymiar czynnościowy, jak i atrybutowy przedsiębiorczości w przypadku konkretnej osoby będącej potencjalnym przedsiębiorcą, kształtowany jest w dużej mierze w wieloletnim procesie edukacyjnym. Z kolei cechy wrodzone, osobowościowe mogą być elementem bardziej lub mniej sprzyjającym w tym procesie. Niezmiennie ważne w kontekście badania rozwoju przedsiębiorczości regionalnej jest więc rozpoznanie, w jakim stopniu w regionie ma miejsce upowszechnianie wiedzy w zakresie przedsiębiorczości oraz zakładania i prowadzenia małych firm. Przedmiotem analizy mogą być tutaj przede wszystkim programy edukacyjne realizowane na poziomie szkolnictwa średniego oraz programy edukacyjne prezentowane w regionalnych środkach masowego przekazu.

Postawy przedsiębiorcze są warunkiem koniecznym, ale niewystarczającym do powstawania i rozwoju małych firm w regionie, zwłaszcza tych o niekonwencjonalnym profilu działalności, innowacyjnych, wymagających wsparcia zewnętrznego – zarówno materialnego, jak i niematerialnego. Wydaje się, że okolicznością sprzyjającą rozwojowi takich firm jest otwartość władz lokalnych (zwłaszcza gminnych) na nowatorskie idee i pomysły oraz udzielanie przez nie wsparcia organizacjom przedsiębiorców aktywnie uczestniczącym w środowiskach lokalnych.

Trzecią grupę czynników rozwoju przedsiębiorczości w regionie tworzą uwarunkowania prawno-instytucjonalne. Konstytuują one ramy, w obrębie których funkcjonują podmioty gospodarcze, w tym przedsiębiorstwa. Władze regionu mają możliwość kształtowania jedynie części tych uwarunkowań, bowiem większość z nich jest wynikiem polityki gospodarczej prowadzonej na poziomie krajowym. Niemniej jednak te z nich, które pozostają pod wpływem oddziaływań władarzy regionu, mogą stanowić istotny bodziec lub istotną barierę rozwoju przedsiębiorczości w województwie. Polityka władz regionalnych powinna być prowadzona w taki sposób, aby uwarunkowania te były stymulantami działalności gospodarczej, nie zaś elementami destymulującymi ją, demotywującymi przedsiębiorców. Wydaje się zatem, że kluczowe dla rozwoju przedsiębiorczości regionalnej są takie elementy prawno-instytucjonalne, jak: likwidacja trudności związanych z zakładaniem nowych firm, użyteczność systemu podatków lokalnych dla promowania powstawania i rozwoju nowych przedsiębiorstw w regionie, a także możliwość wykorzystania istniejących lub możliwość wprowadzenia nowych ulg inwestycyjnych dla przedsiębiorstw realizujących działania rozwojowe. Szczególnie istotne w kontekście rozwoju przedsiębiorczości regionalnej jest zagadnienie pomocy publicznej, zarówno w kontekście jej do-

stęności dla firm, warunków jej udzielania, a także skuteczności oraz efektywności jej wykorzystania przez przedsiębiorstwa. Należy przy tym pamiętać, że z problematyką pomocy publicznej wiąże się ściśle nie tylko zagadnienie ulg inwestycyjnych i specjalnych stref ekonomicznych, ale także problem wsparcia finansowego firm ze środków Unii Europejskiej.

Dla przedsiębiorczości regionalnej duże znaczenie ma rozwój instytucji otoczenia biznesu (parków technologicznych, inkubatorów przedsiębiorczości, centrów transferu technologii, instytucji szkoleniowych i informacyjnych, centrów targowych i wystawienniczo-promocyjnych, biur obsługi inwestora w gminach, wyspecjalizowanych instytucji o charakterze pożyczkowym, poręczeniowym, gwarancyjnym, funduszy *private equity* i *venture capital*). Świadczą one pomoc finansową, rzeczową, szkoleniową, doradczą i informacyjną dla podmiotów gospodarczych, w tym m.in. najmniejszych przedsiębiorstw w pierwszym okresie po ich uruchomieniu. Instytucje te występują jako partner sektora prywatnego w kształtowaniu rzeczywistości społeczno-ekonomicznej regionu [Piotrowska-Trybull, 2005, s. 19].

Na rozwój przedsiębiorczości regionalnej wpływ ma również tzw. przedsiębiorczość akademicka. Od umiejętności wykorzystania potencjału uczelni wyższych w regionach, uwarunkowanych budowaniem powiązań między sferą naukową a sferą praktyki gospodarczej, będzie zależał ich przyszły rozwój gospodarczy. Niezwykle ważne jest przy tym, aby pomysły i idee powstające w uczelnianych laboratoriach i głowach naukowców miały szansę wyjść poza wąskie grono akademików i spotkać się z zainteresowaniem przedsiębiorstw.

POZIOM ROZWOJU PRZEDSIĘBIORCZOŚCI POLSKICH WOJEWÓDZTW

– METODYKA BADANIA

Wieloaspektowy charakter kategorii przedsiębiorczości regionalnej powoduje, że analiza poziomu rozwoju przedsiębiorczości regionów powinna uwzględniać wiele wymiarów przedsiębiorczości jednocześnie. Uwzględnianie wielu cech jednocześnie jest możliwe przy użyciu metod wielowymiarowej analizy porównawczej, m.in. metod analizy taksonomicznej. Pozwalają one uporządkować zbiór badanych obiektów (województw) według stopnia ich podobieństwa z punktu widzenia wytypowanego zestawu cech, określić pozycje poszczególnych obiektów w danej zbiorowości oraz podzielić ją na klasy obiektów najbardziej do siebie podobnych.

Punktem wyjścia w badaniu wykorzystującym metody taksonomiczne jest wytypowanie cech określających stan przedsiębiorczości województw. Cechy te powinny być mierzalne i w miarę możliwości powinny kompleksowo opisywać badane zjawisko. Niestety, nie wszystkie uwarunkowania przedsiębiorczości re-

gionalnej wskazane w poprzedniej części opracowania są możliwe do odwzorowania w postaci cech (zmiennych), które można wykorzystać w analizie taksonomicznej. Jednym z powodów jest fakt, że nie wszystkie cechy i mechanizmy, których wypadkową jest przedsiębiorczość regionalna, są bezpośrednio kwantyfikowalne. Można wskazać tu np. mentalność społeczności lokalnych i regionalnych, możliwości osiągania konsensusu społecznego, sprawność zarządzania czy regulacje prawne. Ponadto, istnieją też takie cechy, których nie uwzględniono w definiowaniu pojęcia przedsiębiorczości regionalnej, a które, jak się wydaje, mają na nią duży, choć bardzo trudny do zmierzenia wpływ. Są to np. ukryte bezrobocie, nierejestrowane dochody czy zatrudnienie, dla których zdobycie wiarygodnych i kompletnych informacji jest praktycznie niemożliwe [Ponikowski, 2002, s. 183]. Stąd też w prezentowanej procedurze badawczej uwzględniono te cechy określające przedsiębiorczość regionalną, które, zdaniem autorki, mają na nią zasadniczy wpływ, i dla których możliwe było zebranie wiarygodnych informacji statystycznych.

Analizę przeprowadzono w oparciu o dane Głównego Urzędu Statystycznego dotyczące 2007 r. zawarte w Banku Danych Regionalnych. Wytypowany zestaw cech opisujących przedmiot badania liczył 18 zmiennych potencjalnych. Znalazły się wśród nich zarówno zmienne o charakterze ekonomicznym, jak i społecznym (tabela 1).

Tabela 1. Zmienne potencjalne

Lp.	Symbol	Nazwa (jednostka)
1	X1	Nakłady inwestycyjne na 1 podmiot niefinansowy prowadzący działalność gospodarczą (tys. zł)
2	X2	Liczba podmiotów niefinansowych prowadzących działalność gospodarczą na 1 tys. mieszkańców
3	X3	Pracujący w podmiotach niefinansowych prowadzących działalność gospodarczą na 1 tys. mieszkańców
4	X4	Nakłady na B+R na 1 mieszkańca (zł)
5	X5	Nakłady na B+R na 1 zatrudnionego w B+R (tys. zł)
6	X6	Nakłady inwestycyjne w sektorze prywatnym na 1 mieszkańca (zł)
7	X7	Podmioty gospodarki narodowej zatrudniające do 249 osób na 1 tys. mieszkańców
8	X8	PKB na 1 mieszkańca (zł)
9	X9	PKB na 1 mieszkańca (Polska = 100%)
10	X10	Wartość dodana brutto na 1 mieszkańca (zł)
11	X11	Udział osób uczących się i kształcących się w liczbie ludności w wieku 25–64 lata (%)
12	X12	Stopa bezrobocia (%)
13	X13	Stopa bezrobocia kobiet w wieku produkcyjnym (%)
14	X14	Wskaźnik zatrudnienia w grupie 15–64 lata (%)
15	X15	Współczynnik aktywności zawodowej (%)
16	X16	Współczynnik aktywności zawodowej kobiet (%)
17	X17	Studenci szkół wyższych na 10 tys. mieszkańców
18	X18	Udział ludności w wieku produkcyjnym w liczbie ludności ogółem (%)

Źródło: opracowanie własne.

Zbiór cech potencjalnych zredukowano na podstawie współczynników zmienności i korelacji. Weryfikacja zmiennościowa z zastosowaniem minimalnego progu zmienności na poziomie 10% wskazała na konieczność wyeliminowania cech X14, X15, X16 i X18 z uwagi na zmienność kształtującą się poniżej tej bariery (odpowiednio 4%, 4%, 6% i 2%). Dla pozostałych zmiennych wyznaczono macierz korelacji, wykreślając z niej cechy satelitarne cech centralnych (metodą parametryczną), przy czym krytyczną wartość współczynnika korelacji ustalono na 0,8. Ostatecznie otrzymano 7 cech diagnostycznych (tabela 2). Wszystkie cechy, oprócz dwóch (X12 i X13) były stymulantami.

Tabela 2. Zmienne diagnostyczne

Lp.	Symbol	Nazwa (jednostka)
1	X3	Pracujący w podmiotach niefinansowych prowadzących działalność gospodarczą na 1 tys. mieszkańców
2	X5	Nakłady na B+R na 1 zatrudnionego w B+R (tys. zł)
3	X7	Podmioty gospodarki narodowej zatrudniające do 249 osób na 1 tys. mieszkańców
4	X11	Udział osób uczących się i doksztalających się w liczbie ludności w wieku 25–64 lata (%)
5	X12	Stopa bezrobocia (%)
6	X13	Stopa bezrobocia kobiet w wieku produkcyjnym (%)
7	X17	Studenci szkół wyższych na 10 tys. mieszkańców

Źródło: opracowanie własne.

Tabela 3. Ranking i klasyfikacja województw według taksonomicznych mierników rozwojowych

Ranga	Województwo	Taksonomiczny miernik rozwojowy	Klasa
1	mazowieckie	0,9086	I
2	pomorskie	0,4868	II
3	małopolskie	0,4861	
4	śląskie	0,4796	
5	wielkopolskie	0,4752	
6	łódzkie	0,3979	
7	dolnośląskie	0,3573	III
8	zachodniopomorskie	0,3321	
9	lubelskie	0,3139	
10	lubuskie	0,2737	
11	opolskie	0,2644	
12	podlaskie	0,2363	IV
13	podkarpackie	0,2355	
14	warmińsko-mazurskie	0,2291	
15	kujawsko-pomorskie	0,2086	
16	świętokrzyskie	0,1456	

Źródło: opracowanie własne.

Zestaw cech diagnostycznych stanowił podstawę dalszych analiz. Działania te rozpoczęto od ujednolicenia charakteru cech (uzyskania stymulantów). Stymulacji destymulantów dokonano poprzez zastosowanie przekształcenia zwanego formułą różnicową. Następnie, w celu doprowadzenia do porównywalności zmiennych, dokonano ich normalizacji poprzez standaryzację. Znormalizowane cechy diagnostyczne posłużyły do uporządkowania i klasyfikacji obiektów (województw). Wykorzystano w tym celu metodę wzorcową Z. Hellwiga. W jej ramach dla każdego obiektu obliczono wartość taksonomicznego miernika rozwojowego i pogrupowano obiekty metodą trzech średnich. Wyniki grupowania zaprezentowano w tabeli 3.

INTERPRETACJA WYNIKÓW BADANIA

Po dokonaniu grupowania okazało się, że klasa I, obejmująca regiony o wysokim poziomie rozwoju przedsiębiorczości, jest najmniej liczna. Znalazł się w niej tylko jeden region przodujący w statystykach – województwo mazowieckie. Pozostałe trzy klasy charakteryzowały się taką samą liczbą obiektów (w każdej klasie znalazło się pięć województw). W klasie II znalazły się regiony o średniowysokim poziomie rozwoju przedsiębiorczości. Grupę tę otworzyło województwo pomorskie, tuż za nim uplasowało się małopolskie, a kolejne trzy pozycje zajęły województwa: śląskie, wielkopolskie i łódzkie.

Klasę III utworzyła grupa regionów o średnioniskim poziomie rozwoju. Były to województwa: dolnośląskie, zachodniopomorskie, lubelskie, lubuskie i opolskie. Dla tej grupy regionów trudno znaleźć jakiś wspólny mianownik, ponieważ należą do niej zarówno województwa ściany zachodniej, uważane za najwyżej rozwinięte gospodarczo w Polsce, jak i ściany wschodniej, uważane za najslabiej rozwinięte gospodarczo w Polsce i za jedne z najslabiej rozwiniętych w Unii Europejskiej. Były wśród nich także regiony wysoko uprzemysłowione (dolnośląskie, opolskie), typowo rolnicze (lubelskie), jak i usługowe (zachodniopomorskie). W klasie IV znalazły się regiony Polski Wschodniej (podlaskie, podkarpackie, warmińsko-mazurskie) oraz stosunkowo słabo rozwinięte gospodarczo województwa: kujawsko-pomorskie i świętokrzyskie.

Oprócz przytłaczającej dominacji województwa mazowieckiego, wyraźnie zauważalną prawidłowością w zakresie poziomu rozwoju przedsiębiorczości regionalnej w 2007 r. była znaczna przewaga pod tym względem województw położonych w pasie centralnym (z wyjątkiem kujawsko-pomorskiego). Mniej widoczne były natomiast ślady istniejącej przez dziesiątki lat w Polsce dychotomii: rozwinięty zachód – zacofany wschód, chociaż należy zaznaczyć, że wśród regionów o średnioniskim poziomie rozwoju przedsiębiorczości dominowały regiony Polski Zachodniej, a wśród regionów cechujących się najniższym poziomem przedsiębiorczości – jednak regiony Polski Wschodniej (z wyjątkiem województwa lubelskiego).

PODSUMOWANIE

Przeprowadzone badanie, które jedynie dotyka problemu poziomu rozwoju przedsiębiorczości regionalnej w Polsce i może być traktowane jako wstęp do dalszych rozważań i badań (dotyczących m.in. dynamiki rozwoju przedsiębiorczości), wykazało, że poziom rozwoju przedsiębiorczości polskich województw jest znacznie zróżnicowany. Województwo mazowieckie, sklasyfikowane najwyżej pod względem poziomu rozwoju przedsiębiorczości regionalnej, znacznie odstaje od pozostałych regionów. Wśród pozostałych województw, tworzących grupy regionów o średniowysokim, średnioniskim i niskim poziomie rozwoju przedsiębiorczości, trudno jest wskazać liderów w tych klasach. Zauważalną prawidłowością w zakresie poziomu rozwoju przedsiębiorczości regionalnej jest znaczna przewaga pod tym względem województw położonych w pasie centralnym (z wyjątkiem woj. kujawsko-pomorskiego). Należy też zauważyć, że wśród regionów najsłabszych pod względem rozważanego kryterium znajdują się regiony wschodnie (z wyjątkiem woj. lubelskiego), które cechują się również najniższym w Polsce poziomem rozwoju gospodarczego.

To duże zróżnicowanie może być jednym z powodów utrzymywania się, a nawet narastania dysproporcji pomiędzy regionami pod względem szeroko pojętego rozwoju. Konieczne jest więc podejmowanie skutecznych działań na rzecz rozwoju przedsiębiorczości w celu zmniejszania, a w konsekwencji wyeliminowania istniejących opóźnień.

LITERATURA

- Buczowski T., Marek S., 1998, *Teoretyczne i praktyczne podstawy funkcjonowania przedsiębiorstw* [w:] *Podstawy ekonomiki przedsiębiorstw*, red. S. Marek, Walkowska Wydawnictwo, Szczecin.
- Drucker P.F., 2004, *Natchnienie i fart czyli innowacja i przedsiębiorczość*, Wydawnictwo Studio EMKA, Warszawa.
- Gibb A.A., 1990, *Entrepreneurship and Intrapreneurship – Exploring the Differences*, [w:] *New Findings and Perspectives in Entrepreneurship*, red. R. Donckels, A. Miettinen, Avebury, Aldershot.
- Kraśnicka T., 1999, *Przedsiębiorca, przedsiębiorczość, przedsiębiorstwo* [w:] *Podstawy zarządzania przedsiębiorstwem*, red. H. Bieniok, Wydawnictwo Uczelniane Akademii Ekonomicznej im. Karola Adamieckiego w Katowicach, Katowice.
- Piotrowska-Trybull M., 2005, *Instytucje otoczenia biznesu i ich wpływ na konkurencyjność regionu*, Oficyna Wydawnicza „Lega”, Włocławek.
- Ponikowski H., 2002, *Dystanse przedsiębiorczości i innowacyjności województw* [w:] *Przedsiębiorczość i innowacyjność jako czynniki rozwoju regionalnego i lokalnego*, red. W. Kosiedowski, Włocławskie Towarzystwo Naukowe, Włocławek.

- Stoner J.A.F., Freeman R. E., Gilbert Jr. D.R., 2001, *Kierowanie*, Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa.
- Sudoł S., 2006, *Przedsiębiorstwo. Podstawy nauki o przedsiębiorstwie. Zarządzanie przedsiębiorstwem*, Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa.

Streszczenie

W opracowaniu podjęto rozważania na temat ważnego, jednak mało rozpoznanego czynnika rozwoju gospodarczego w Polsce, tzn. przedsiębiorczości na poziomie regionalnym. W pierwszej części opracowania zdefiniowano pojęcie przedsiębiorczości regionalnej. W kolejnej zaproponowano metodykę badania poziomu rozwoju przedsiębiorczości regionalnej, wykorzystującą analizę taksonomiczną. Wyniki przeprowadzonego badania wskazują, że poziom rozwoju przedsiębiorczości polskich województw jest znacznie zróżnicowany, co może być jednym z powodów utrzymywania się, a nawet nawarstwiania dysproporcji międzyregionalnych pod względem rozwoju społeczno-gospodarczego.

The Contribution to Regional Entrepreneurship Deliberations

Summary

The paper concerns regional entrepreneurship which is an important but little known factor of regional development in Poland. The first part of the paper presents definition of regional entrepreneurship. The next one includes methodology of research concerning the level of regional entrepreneurship development which was based on taxonomic analysis. The results of the research shows that level of regional entrepreneurship development of Polish regions (voivodships) is very diversified. It may be one of the reasons for existing or even deepening the differences between the regions in as far as socio-economic development.